

LYKKEN

Drama i 3 Akter. I Hovedrollen: VALDEMAR PSILANDER

1862

Endnu en Gang viser Danmarks uforlignelige og berømte Filmsmester, *Valdemar Psilander*, sig i en Film, hvori han har den store og betydningsfulde Hovedrolle. Han fremstiller en Arbejder, der er sløv og upaalidelig, men gennem en Drøm føres ind paa bedre Vej, og i denne Rolle faar vi et nyt Bevis for, hvilken alsidig og besejrende Kunstner, vi ejede i den altfor tidlig bortgangne *Valdemar Psilander*.

Optaget af Nordisk Films Co.
Iscenesat ved Holger-Madsen.

PERSONERNE:

Peter Niemand, Smed . . . . . Hr. Valdemar Psilander
Hannie, hans Kone . . . . . Fru Ebba Thomsen
Franz, deres lille Søn . . . . . Jørgen
Krause, Fabrikejer . . . . . Hr. Erik Holberg
Vandringsmanden . . . . . Hr. Vilh. Birch

AFDELINGERNE:

Smeden Peter Niemand. Den gaadefulde Fremmede. Peter Niemand er forfalden til Drik og passer ikke sit Arbejde. Arbejdsformanden foreholder Peter Niemand hans Drukkenskab. Klage til Fabrikejeren. Fyraften. Hos Fabrikejeren. Advarslen. Hævntanker. Drømmen. — Hvorfor er han Chef og ikke jeg? — Vil du gerne være i hans Sted? — Jeg skal opfylde dit Ønske. Næste Dag. Efter Fyraften. En Avismeddelelse.	De ulykkelige Arbejdere. — Dem tager jeg i mit Brød! — Vogt dig, bliv ikke overmodig! Branden. Ulykken. — Rør ham ikke. Hans Gerning bærer Straffen i sig selv! — Fandt du saa Lykken? — Alt har jeg mistet, og det er din Skyld! — Taabe, Lykken for dig var at finde, hvor du var! Løftet. — Fra i Dag nyder jeg ikke en Draabe Spiritus. Næste Morgen. — Jeg véd nu, at Lykken skal jeg finde ved mit Arbejde og i mit Hjem!
---	--

LYKKEN

Smeden Peter Niemand nyder det sletteste Ry baade blandt sine Kammerater og hos sine Overordnede paa Fabrikken. Det hører til Dagens Orden, at han enten helt udebliver fra sit Arbejde eller kommer drivende, naar det lyster ham. Og i Arbejdstiden tager han alt for tit sin Tilflugt til Flasken, der er hans eneste Ven, thi blandt Kammeraterne er der ikke en, som lader sig kalde hans Ven. Som ordentlige Arbejdere nægter de at følge Peter Niemand paa hans vilde Veje.

Arbejdsformanden har utallige Gange befalet Peter Niemand at holde sig fra Flasken under Arbejdet, men han viser demonstrativt, at han ikke agter at holde sig denne Ordre efterrettelig. Omsider brister Arbejdsformandens Taalmodighed, og han klager til Fabrikejeren over den stridige Arbejder. Peter Niemand faar Ordre til efter Fyraften samme Dag at komme op paa Kontoret, hvor Fabrikejeren i bestemte Vendinger formaner Arbejderen til at tage sig sammen og passe sit Arbejde til Formandens Tilfredshed. Sker det ikke, vil han faa sin Afsked.

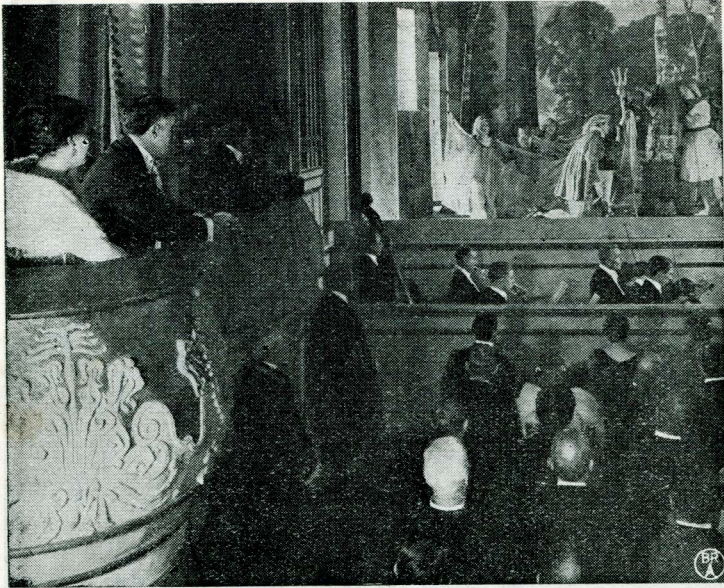
Bitter — og inderst inde skamfuld — gaar Peter Niemand til sit Hjem, hvor hans unge Kone, Hanni, venter ham. De var engang et lykkeligt Ægtepar; eftersom Peter Niemand er bleven mere og mere forfalden til Drik, er Lykken i Ægteskabet bleven afløst af Splid og Tvedragt, og Franz — deres lille Søn — finder kun Kærlighed hos sin Moder.

Peter Niemand kan ikke glemme Fabrikantens Bebrejdelser, der har ramt ham dobbelt haardt, fordi han i sit Hjerte maa indrømme, at de har været berettigede. Men som det saa ofte gaar med Mennesker, der uden Grund føler sig forurettede, er hans første Tanke ikke denne: „Jeg maa søge at forbedre mig“, — men derimod: „Hvorledes skal jeg hævn mig?“ Pludselig har han Planen til en storstilet Hævn klar i sit Hovede — en Hævn, der ikke blot vil ramme Fabrikanten, men ogsaa hans Kammerater, der saa ofte har ladet ham i Stikken over for Fabrikanten: Han vil brænde hele Fabrikken af.

Efter at have udfundet en velegnet Plads, lægger han sit Baal til Rette, men inden han sætter den brændende Tændstik til, vil han paa Forhaand nyde Hævnens Sødme. Han falder i Tanker . . . . . falder i Søvn . . . . . og drømmer. Og i Drømme oplever han en Række sælsomme Hændelser. Han

hører sig selv sige den Replik, der Gang paa Gang har lydt i hans Indre, naar han tænkte paa sin øverste Arbejdsherre: „Hvorfor skal han regere over mig? Hvorfor er han Chef og ikke jeg?“

I samme Nu staar en besynderlig Fremmed foran ham. Den Fremmede har en vid Kappe slænget om sine Skuldre og en Vandringsstav i sin Haand. Han spørger: „Vil du gerne være i hans Sted?“ — Peter Niemand nikker til Svar. — Og den mystiske Fremmede lover da at opfylde hans Ønske. De følges ad hen til Indgangen til Fabrikantens Villa. Her taler Vandringsmanden atter:

„Fra dette Øjeblik er du ham. Søg saa Lykken, hvor du tror at finde den!“

Da Vandringsmanden har udtalt denne Sætning, er han forsvunden. Men Peter Niemand er ikke længere Smed, — han er Fabrikant. Han gaar ind i Villaen og modtages af

Hanni, der kommer ham glad og smilende i Møde. Hun saavel som lille Franz er iført dejlige Klæder.

Peter Niemand drømmer videre, at han fra nu af lever et Liv i Luksus og Herlighed. Alt omkring ham og hans Hustru er Lys og Fest — indtil den frygtelige Begivenhed indtræffer, som danner Afslutningen paa Drømmen. En Aften er Hanni og han i Teatret, da et Bud bringer dem Meddelelsen om, at deres Hjem staar i Flamme. De iler hjem for at søge at redde Barnet. Uden at overtænke Faren styrter Hanni ind i det brændende Hus, og Peter Niemand følger efter, men netop som ogsaa han staar i Begreb med at overskride Tærskelen til Barneværelset, synker Huset i Grus og begraver Moder og Barn under sine Murmasser. Da han atter kommer ud af den brændende Villa, møder hans Øje et stort Optog, i hvilket en ung Arbejder, der har en mærkelig Lighed med ham selv, danner Midtpunktet. Arbejderne kommer for at anklage

den unge Arbejder for deres Fabriksherre som den, der er Skyld i Branden. Af Hævnfølelse over for Fabrikanten, der Dagen i Forvejen har irrettesat ham, har han sat Ild paa Fabrikken. Den ophidsede Mængde forlanger ham straffet, men Peter Niemand befaler at give ham fri. Hans Gerning bærer Straffen i sig selv!

Men da Peter Niemand knæler ved Baaren, hvor Ligene af de to Mennesker, han elskede højest af alle, hviler, kommer Vandringsmanden pludselig til Syne og spørger, om Peter Niemand saa fandt Lykken.

„Nej“, lyder Svaret, „alt har jeg mistet, og din er Skylden!“ Men Vandringsmanden svarer: „Taabe, Lykken var for dig at finde, hvor du var!“ . . . .

Da vaagner Peter Niemand af sin Drøm — og er glad over, at det, han oplevede, dog kun var en Drøm. Men han forstaar det Vink, Forsynet har givet ham, og han beslutter at vende tilbage til sit Arbejde og sit Hjem, thi der skal han finde sin Lykke.